

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

ஈழத்துப் புலவர் பரம்பரை
நவாலியூர்
கவிசிந்தாமணி
புலவர்மணி
சோ. இளமுருகனார்
எய்திய

“ சிவபதம் ”

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

ஈழத்துப் புலவர் பரம்பரை

நவாலியூர்

கவிசிந்தாமணி

புலவர்மணி

சோ. இளமுருகனார்

எய்திய

“ சிவபதம் ”

—

929.2

சிவப

சிவபதமடைந்த நாள்

ஆண்டு இராட்சதத்தில் ஆனமார் கழித்திங்கள்
பூண்ட முதல்நாளிற் பொன்னாடு — ஈண்டி
எதிர்கொள்ளச் சென்றான் இளமுருக வேந்தல்
புதிய புகழுடம்பு பூண்டு.

புலவர்மணி சோ. இளமுருகனார்

உ திருசிற்றம்பலம்

நாலாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நவாலியூரிற் குடியேறித் திருத்தக வாழ்ந்த பெருங்குடித்தோன்றல் வன்னியசேகரமுதலி வழிவந்த சோமசுந்தரப் புலவருக்கு, சின்னம்மையாரின் மணியயிற்றில் அருந்தவப்புதல்வராய் இளமுருகனார் அவர்கள் லீகை வருடம், வைகாசித் திங்கள் முப்பதாம் திகதி வியாழக்கிழமை (11-6-1908) பிறந்தார். ஐந்தாம் வயதில் திரு, ஐராமலிங்க உபரத்தியாயர் அவர்களால் ஏடு தொடக்கப் பெற்ற அவர் நவாலியிலுள்ள பாடசாலையில் கல்வி கற்கத்தொடங்கிப் பின்பு வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரியில் எட்டாம் வகுப்புவரை தமிழும் ஆங்கிலமும் முறையே பயின்றதுடன், இலக்கிய இலக்கணங்களையும் சோதிடத்தையும் தமது தந்தையாரிடம் கற்று இவற்றில் சிறந்த பாண்டித்தியம் பெற்றார்.

தமது இளம் வயதிலே ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்டு நவாலி அரசடி அரசினர் பாடசாலையிலும், ஆணைக்கோட்டை அரசினர் பாடசாலையிலும், கட்டுடை சைவ வித்தியாசாலையிலும், அளவெட்டி அருணோதயாக் கல்லூரியிலும், தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்பித்தார். பின்பு மேற்படிப்பு விரும்பி, கோப்பாய் அரசினர் பாடசாலையில் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றுப் பின்னர் ஏறத்தாழப் பதினைந்து ஆண்டுகள் வரையும் கொழும்புத்துறை கத்தோலிக்க ஆசிரிய கலாசாலையிலும், கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையிலும், திருநெல்வேலிப் பண்டித ஆசிரிய கலாசாலையிலும், தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்து தமிழ்க்கும் சைவத்திற்கும் அளப்பரிய சேவை செய்தார். இதன்பின்னர் 1948-ம் ஆண்டு முதல் 1953-ம் ஆண்டு வரையும் உடுவில் மகளிர் கல்லூரியில் தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்து 1953-ம் ஆண்டில் ஆசிரிய சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

புலவர்மணி தனது 80ஆம் வயதில் இராமநாத ஆசிரிய பயிற்சித் கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்த பண்டிதை பரமேசுவரி அம்மையாரைத் திருமணஞ் செய்து மக்கள் மூவரைப் பயந்தார். பழைய இலக்கண மரபைப் புதுப்பித்துத் தமிழ்மொழித் தூய்மையை சிதறவிடாது பாதுகாத்தும், இலக்கண பாடத்திட்டத்தை அரசின் உதவியுடன் அமைத்தும், புதுப்பாட நூல்களில் வடநூல் யாக்கத்தை நிலைநாட்டிப் பதிப்பித்தும், அறிஞர் பலரைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகமொன்றை தன் தலைமையில் அமைத்தும். தனது கலைச்சொல்லாக்கப் பணியிலே புதிதாக தமிழ்ச் சொற்கள் பல ஆக்கியும், செந்தமிழ் நடைக்கு முதலிடங் கொடுத்தும் பிறமொழிச் சேர்க்கையை எதிர்த்தும் அதன் பயனாக பலப்பல கண்டனங்கள் எழுதியும் மேடைகளிலே சிங்கேறு போலச் சொற்போர் தொடுத்தும் மொழித் தூய்மையைப் பாதுகாத்து வந்தார்.

ஏராளமான தமிழ் நூல்களை எழுதிய இவர், தனது உடல்நிலை தளர்ந்த நிலையிலும் தெய்வ நம்பிக்கையுடன் ஈழத்துச் சிதம்பர புராணமெனும் அரும் பெரும் நூலை எழுதிப் புலவர்மணி, கவிசிந்தாமணி என்ற பட்டங்களும் வழங்கப் பெற்றார். வண்டமிழை வளம்படுத்தி ஈழத்துப் புலவர் பரம்பரையை இலங்கைச் செய்து பல் லாற்றாயினும் நல்லிசை நிறுத்தி, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து. இராட்சத வருடம் மார்கழி மாதம் முதலாந் திகதி செவ்வாய்க்கிழமை (17-12-75) இரவு ஒரு மணியளவில் கிவபதம் எய்தினார்.

உ
சிவமயம்

நவாலியூர்ப்

புலவர்மணி சோ. இளமுருகனார்

அவர்களின்

“ சிவபதம் ”

இடம்: ஈழத்துச் சிதம்பரம்

பாத்திரங்கள்: நந்தியம் பெருமாள்
சிவன் — சத்தி
இளமுருகன்

ஆத்மசோதி உருவான இளமுருகன், கையிலே
“ ஈழத்துச் சிதம்பர புராணம் ” என்னும் நூலை ஏந்திய
வண்ணம் ஈழத்துச் ‘ சிதம்பர ’ வாயிலிலே நிற்கிறார்.
நந்தியம் பெருமாள் சிதம்பர சபையிலே வீற்றிருந்த
சிவனிடம் இளமுருகனின் வரவு கூறுகிறார்.

காட்சி I

நந்தியம் பெருமாள் :

ஈழத்துச் சிதம்பர புராண மென்னும்

ஏடதனைக் கரமேந்தித் தமிழாம் அந்த
ஆழத்தின் கடல்மூழ்கி முத்தெடுத்தே

அத்தனையும் கோர்த்துந்தன் அடிகள் குட்ட
வேழத்தன் புலவனவன் வியன்நூ லாசான்
விரும்பியுள் தாலயத்தின் வாயில் வந்தான்
ஈழத்தின் நவாலியெனும் இன்னூ ரானும்
இளமுருகன் எனப்பேரும் சொன்னான் அன்னான்.

சிவன் !

வந்தித் திடவந்த புலவன் தன்னை
 வாயில்முன் காத்திடவா வைத்தாய் நந்தீ!
 சந்தித் தெதிர்கொண்டே அழைத்தே வந்து
 சந்தத் தமிழ்தனையே உண்பேன் யானே!
 முந்தித் தமிழ்க்கவிஞன் முகிழ்த்த செம்மல்
 முத்தமிழை மாந்தும்இள முருக னன்றே!
 இந்தக் கணமதிலே யானும் சென்றே
 இளமுருகன் மனங்குளிர அழைப்பே னிங்கே.

வாயிலிலே வந்து நிற்கும் புலவன் இளமுருகனை
 அழைத்து வரச் சத்தியையும் வரும்படி சிவன் பணித்தல் :

சிவன் :

சுந்தராம் பிகையே வாராய்
 செந்தமிழ்ப் புலவன் இந்தப்
 பைந்தமிழ்ச் சிதம்ப ரத்தின்
 பசுமைசேர் புராணந் தன்னைத்
 தந்தவன் வந்தே வாயில்
 தனிலவன் நிற்கின் றானும்
 இந்தநற் கணம்யாம் சென்றே
 இன்பமாய் அழைப்போம் வாராய்.

சத்தி !

செந்தமிழ் சுவைக்க நீவிர்
 செய்தவை மறப்பே னோநான் ?
 பைந்தமிழ்ப் பாடல் கேட்கப்
 பரவைக்கோ தூது சென்றீர்!
 சுந்தரத் தமிழை மாந்தச்
 சுமந்து நீர் அடியும்பட்டீர்
 வந்தவோர் கவிஞன் காண
 வாசலைநாடிச் சென்றீர் !!!

சிவன் :

கவிச்சுவை அள்ளி அள்ளிக்
காசினி சுவைக்க நல்கும்
கவிஞனை வாசல் வைத்தே
கதைப்பது நன்றே பெண்ணே !
தவிக்குதென் தமிழின் உள்ளம்
தாமதம் செய்யா மல்நாம்
புவிக்குளே புராணந் தந்த
புனிதனை அழைப்போம் வாராய் !

சத்தி :

வருகிறேன் எந்தன் தேவா !
வாசலில் வந்தே நிற்கும்
பெருமகள் புலவன் தன்னைப்
போற்றியே கூட்டி வந்தே
திருவளர் பதியாம் ஈழச்
சிதம்பர புராணந் தன்னை
இருசெவி மாந்தி யாமும்
இனித்திடும் தமிழைக் கேட்போம்.

சிவன், சத்தி இருவரும் ஈழத்துச் சிதம்பர வாயிலிலே வந்து நிற்கும் இளமுருகனிடம் ஓடோடி வருகிறார்கள். இது கண்ட இளமுருகன் சிவனையும் சத்தியையும் வீழ்ந்து வணங்குகிறான் !

இளமுருகன் !

சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி !
சிந்தனைக் கரிய சிவனே போற்றி !!

- * முந்தை மாலொடு முண்டகன் கண்டிலா
அந்த னுளன்சிற் றம்பலத் தாடுவான்
வந்து திண்ண வளம்பதி மேவிய
சுந்த ரேசனின் தூவடி குடுவாம்.

* மும்மை மாமல மூடிய மூவுயிர்
செம்மை யெய்திச் சிவனடி சேர்ந்திட
இம்மை யம்மை எழுமையுங் காத்தருள்
அம்மை சுந்தரி யாளடி சூடுவாம்.

சிவபதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கிய புலவன் இளமுரு⁰
களைச் சிவனும், சத்தியும் ஆசீர்வதித்தல் :

சிவன் : }
சத்தி : }

எழுந்திரு இளமுருக! எம்ஆசி தந்தோம் யாம்
பழந்தமிழ்ச் சுவையமுதப் பாட்டெலாம் மெய் சிலிர்க்க
வழங்குவாய் வளஞ்சேரும் வண்டமிழ்ப் பதியா மெந்தள்
சிதம்பர புராணந்தன்னைச் செப்புவாய் அவையினிற்றே.

சிவனும் சத்தியும் இளமுருகளைச் சிதம்பர சபைக்கு
அழைத்தல் :

சிவன் :

தேரோடிப் பாலிக்கும் திருநாள் இன்றே!

தேன்தமிழை மாந்திடவே யானும் நன்றே!!

நாவோடி னிக்கவுளம் நயங்கள். கொஞ்சம்

நற்கவிதை யருந்தநினை யழைத்தேன் கண்டாய்!

பாவோடி சைக்குதமிழ்ப் பரம்ப ரையான்

பாவலனும் சோமசுந்த ரத்தான் ஈன்ற

சீரோடி னைதனையாம் செந்தமிழ்த் தேன்

செப்பும்இள முருகாநீ வாராய் வாராய்.

இளமுருகன் கூத்தப்பிராணை வணங்குதல்:

இளமுருகன் :

* ஆர்த்தெ முந்துல கோடுயிர் ஆடிட

நீத்தந் தண்மதி நீள்சடை யாடிட

ஏத்துந் திண்ண புரத்துநின் ருடிடுங்

கூத்தன் சேவடி கும்பிடு வாமரோ,

காட்சி I — முற்றம்

காட்சி II

இடம் : சிதம்பர சபை

பாத்திரங்கள் : சிவன், சத்தி, இளமுருகன், விநாயகன், கலைமகள், பைரவன், சமயகுரவர்.

புலவர்கள் : வள்ளுவன், அவ்வை, கம்பன், இளங்கோ அடிகள், ஒட்டக்கூத்தர், நக்கிரன், புகழேந்தி, ஆறுமுகநாவலர், சேரமசுந்தரப் புலவர், மறைமலையடிகள், விபுலானந்தர், ஞானப்பிரகாசர்.

விநாயக வணக்கம் கூறி, இளமுருகன் சிதம்பர புராணத்தை அரங்கேற்றுதல் :

விநாயகர் வணக்கம்

இளமுருகன் :

* திண்ண மாபுரச் செல்வனின் காதையை வண்ண வண்டமிழ் செய்து வணங்கிட நண்ணு மின்னலைப் போக்கும் விநாயகன் தண்ணந் தாமரைத் தாடலை சூடுவாம்.

விநாயகன் :

அண்ணல் ஈழநல் அம்பல வாணனின் எண்ண மேநிறை எழிலிள முருகநின் பண்ணும் பனுவலும் பரிமள மெய்திடத் திண்ண மாயருள் திகழ்ந்து சொரிவனே.

இளமுருகன் கலைமகளை வணங்குதல்.

நாமகள் வணக்கம்

இளமுருகன் :

* வெள்ளைப் போதிலு மெய்ந்நெறிப் பாவலர் உள்ளப் போதிலும் வீற்றிருந் தொண்பொருள் விள்ளு முத்தமிழ் வித்தகி சித்திரங் கொள்ளுஞ் சேவடி கொள்ளுமென் சென்னியே.

நாமகனி ஆசி நல்கல்

நாமகன் :

தளித்தமிழ் இனிமை காணும்
 தண்டமிழ்ப் புலவோய் நாவில்
 இனித்திட நடனஞ் செய்வேன்
 இசைக்குக புராணந் தன்னைப்
 பனித்திடக் கண்ணீர் மல்கும்
 பதித்தல புராணம் இன்றே
 கனித்திடும் அவையிற் பாடக்
 களித்துநான் அருளும் தந்தேன்.

சோமசுந்தரப் புலவர் வணக்கம்

இளமுருகன் :

- பண்ணார் தமிழாம் பாற்கடலிற்
 பழுத்த புலமை மத்திட்டுப்
 பாங்கிற் கடைந்து கலைவாணர்
 பாகே தேனே எனப்பரவ
 விண்ணோர் நாண வழுதனுங்க
 வேண்டும் துறைகள் மடைதேக்க
 விலையே யறியாப் பாவமுதம்
 னீருந்தில் தந்த பெருந்தேவா!
 எண்ணார் கல்விச் சுடர்விளக்கே
 இயற்கைத் தாயின் கவினெல்லாம்
 எழுதா வண்ணம் பலவூற
 எழுதும் வண்ணப் புலவோனே!
 கண்ணார் மணியி லெமையிருத்தி
 காதல் செய்து வளர்த்திட்ட
 கண்ணே! எந்தாய்!! நின்மலர்த்தாள்
 கருத்தில் வைத்துக் கும்பிடுவாம்.

இதுவுமது

இளமுருகன் :

* ஏம மாகிய எந்தை இயற்றமிழ்ச்
சேம நன்னிதி தந்தெங்கள் சிந்தையிற்
காமர் சைவக் கதிர்விளக் கேற்றிய
சோம சுந்தரன் தாள்மலர் குடுவாம்.

சோமசுந்தரப் புலவர் ஆசி

சோமசுந்தரப் புலவர் :

இன்பச் சிவனின் இனியபு ராணம்
அன்புடன் கூறும் ஆசியும் தந்தேன்
என்புத் திரனே எழிலிள முருக!
பண்புச் சைவம் பரப்பிட எழுக!!

சிவயோகர் வணக்கம்

இளமுருகன் :

* தண்டமிழைக் கற்றுனது தந்தையைப்போல் வாவென்று
கண்டவுடன் எனக்கருளிக் கடைக்கணித்தே எனையாண்ட
வண்டறையுஞ் சோலைவளர் வான்கொழும்புத் துறைப்
பெருமாள்
எண்டிசையு மேத்துசிவ யோகனடி யேத்திடுவோம்.

யோகசுவாமிகள் ஆசி :

சிவயோகர் :

உளமுருக ஊனுருக
உயிருருக உயிர்க்குயிராம்
சிவனுருக உமையுருகச்
செந்தமிழின் தாயுருக
அளவறியா அமுதுருகி
ஆனந்தத் தேன்பிலிற்றும்
இளமுருக எடுத்தியம்பு
இத்தல புராண நதன்னை.

அவையடக்கம் கூறி, ஈழத்துச் சிதம்பர புராணத்தை
அவையிலே அரங்கேற்றுகிறான் இளமுருகன் !

அவையடக்கம் :

இளமுருகன் :

* ஈழத்துச் சிதம்பர புராண மென்றிதை
வாழிய சொல்லவென் வாக்குக் கூசுமால்
ஆதிகும் நெடும்புனி அறிஞ ரொப்பரோ
தாழ்வெலா மன்பிலென் சென்னி தாங்குமே.

அவையடக்கச் செய்யுளைக் கேட்ட நக்கீரன், இறும்பு
தெய்துதல் !

நக்கீரன் :

சுவையடக்கம் பொதிந்துள்ள
சொற்களிஔற் பணிவுடனே
அவையடக்கம் கூறியவன்
அவைதனையே அடக்கிவிட்டான் !
இவையடக்கும் அவையடக்கம்
இவளன்றோ தமிழ்ப்புலவன் !!
குவையெனவே தமிழ்க்கவிதை
கொட்டுகிருள் இளமுருகன் .

சிவன் இது கேட்டு இளமுருகனைப் புகழ்தல் !

சிவன் :

நெற்றிக்கண் காட்டினாலும்
குற்றமே குற்றமென்று
வெற்றிமார் தட்டியென்தன்
வியன்தமிழ் குற்றம்சொன்ன
அத்திருப் புலவனான
அறிஞன்நக் கீரன்தானும்
இத்திருச் சபைதனிலே
இன்செவி மடுத்தான்காணீர் !!

புகழேந்தி :

தங்கக் கவிதந்த தனையனிவன் பாடலிலே
சங்கத் தமிழ்மரபு ததும்புவதேன் ?

ஒட்டக்கூத்தர் :

— **இங்கெக்லாம்**

பொற்றாம ரைவாவி போற்றும் புலமையிலே
கற்றூர் உறைகின்ற தால்.

முறைமையைடிகள் :

பிறையழக னீன்ற விளமுருக னீந்த
நிறையழகு சேரிந்தக் — கதிநூலே
இறையழகு கூற்றி வளநகரி லாகாய
முறையழகன் காபாவி — அருள்வாளே.

இளங்கோவடிகள் :

“ தூற்பயன் தன்னை நுவலுதி கவிஞ் ! ”

இளமுருகன் :

* திண்ணமா புரத்தவர் தெய்வக் காதையை
எண்ணுவார் கற்பவர் காதி லேற்பவர்
மண்ணிலே செல்வமும் வாழ்வு மெய்திப்பிள்
விண்ணிலே சிவபுர மேவி நிற்பரால்.

வள்ளுவன் :

அழகைக் குழைத்தே தமிழைப் பொதித்துக்
கழலைப் பிடித்த கவி.

இள முருகன் நூலின் காரைவளச் சருக்கத்தைப்
பாடுகிறான். புலவர்கள் அனைவரும் மதுவுண்ட வண்டு
போலத தமிழ்ப் போதையிலே திளைத்து நிற்கின்றனர்.

நூல்

ஆரை வேய்ந்தரு ளப்பனு மம்மையும்
வார மாயுறை வான்பதி யாதலின்
சீருங் கல்வியுஞ் சீலமு மோங்கிடுங்
காரை நாட்டணி காதலிற் கூறுவம்

ஒட்டக்கூத்தர்:

மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம்
முறையாக வாய்த்த பெரும்
கீர்த்தி நிறை காரை
கிளர் புகழைக் கூறினையே!
நேர்த்தி யான வள
நீடுமலர்ப் பொய்கைதனில்
ஆர்த்தெ முந்தகன்ற ஓதி
அன்ன மிலாக் காரணமேன் ?

இளமுருகன் திண்ணபுரத்தில் அன்னங்கள் வாழா
மைக்குக் காரணம் கூறுகிறான் !

இளமுருகன் :

* செய்யவள் சீர்த் தாமரைகள் செழித்துவளர்
பொய்கைகளிற் செங்கா லன்னம்
உய்யவழி யிருந்துமவை ஒன்றொழியா
தேகியதற் றேது நோக்கின்
நெய்யணிபூங் குழல்முல்லை நகைச்செவ்வாய்
கனகமுலை நெடிய கண்ணின்
தையலவர் மணிநடைக்குப் புறங்கொடுத்துத்
தாழ்வெய்தித் தளர்ந்த தாமே.

கப்பன் :

அற்புதக் கற்பனை!
அழகுறு தமிழில்
சொற்பத மாகச்
சொரிந்தனை கவிஞர்!
சிற்சபை தனிலே
சொக்கரும் சொக்கிட
நற்பதம் அருளும்
நள்ளை இன்றே!!

சிவன் :

எள்ளே அழகு எள்ளே உவமை!!
அன்னம் பயிலும் அழகார் நடைகள்
மிள்ளும் கவியின் மிளிர்நடைக் கிணையோ
தன்னேர் நடையின் தலையிள முருகன்.

முல்லை, மருத நிலத்தைப் புகழ்ந்த இளமுருகன்
புழத்துச் சிதம்பர தலத் தமிழ்ப்பெரும் மக்களின் நயக்
கும் தன்மையைப் புகழ்தல்.

இளமுருகன் :

* கவிச்சுவை யமுத மென்பார்
கரும்படு கட்டி யென்பார்
புவிச்சுவை தாங்கு மின்பம்
புரையுமோ கவிதைக் கென்பார்
அவிச்சுவை தீண்டோ மென்பார்
அமரராய்ப் பிறந்தோ மென்பார்
செவிச்சுவை இங்குக் கேட்கத்
தேவரும் பெயர்வ ரென்பார்.

அவ்வை :

வில்லெழுதிக் கயலெழுதி விளங்கும் வேங்கைச்
சொல்வழுதி அங்கிருந்தால் சூட்டுவரே முடியுளக்கு
வில்லெடுத்துச் சொல்லடுக்கி விடுகின்ற பாணமதில்
வல்லவனே நிள்தமிழை வாயாரப் போற்றுவனே.

காரைநகர் நெய்தல் நிலத்தைப் புகழப்போந்த
இளமுருகன், அந்திமாலையின் சிறப்பினை வர்ணித்தல் :

இளமுருகன் :

* மாலையிலே மணத்தென்றல் சுகங்கொள்ள
மாந்தரீர் வம்மி னென்று
நீலமணி நீர்மடந்தை கரைதோறும்
திரைக்கையால் நீடழைக்கும்

ஆலமர்ந்த பெருமானார் திருமுடியின்
அழகெல்லாம் அந்தி காட்டும்
வாவியவெண் சங்குயிர்த்த மணிமுத்த
நிலவோடு மாறு கொள்ளும்.

விபுலானந்தர் :

சிவளடி சேர்க்கும் நூலாம்
செந்தமிழ்ச் சிதம்பரத்தின்
நவநிதிப் பாடல் தந்தே
நமனையும் வென்றிட்டாயே !
தவமெனத் தமிழைப் பாடித்
தண்ணாரும் தேவர் தாமும்
தமிழனாய் வாழ வென்றே
தனிநடை காட்டி னாயே.

கவி கூற்று :

சால்புறு காரைவளச் சருக்கமும் திண்ணாபுரப்
பால்தவம் புரிசருக்கம் பதியுறை கோயில்காதை
மால்புகழ் சோமாற்கந்த மாண்புறு சருக்கம்கூறி
நூல்அணி மறையோர் காதை நுவல்கிருள்.

— இளமுருகன்.

இளமுருகன் சிதம்பர புராணம் பாடி, வாழ்த்துப்
பாடுதல் :

இளமுருகன் :

* வெண்ணிலாத் தவமு மாட
வியன்புரங் கோயில் கொண்ட
கண்ணுதற் பெருமான் மற்றைக்
கடவுளர் மலர்த்தா ளேத்தித்
தண்ணிழல் அடைந்தோர் வாழி
தகைவிழாக் காண்போர் வாழி
மண்ணிலிப் பதியின் காதை
வழிவழி தழைத்து வாழி.

ஆறுமுகநாவலர் : }
 ஞானப்பிரகாசர் : }

கண்ணுத லானின் பாதம்
 கவிமலர் மாரி பெய்து
 மண்ணுல கினிலே ஈழ
 மணிநகர் நவாலி தன்னில்
 தண்ணிள முருக னுன
 தமிழ்க்கனி வாழி வாழி
 நண்ணிடும் சைவம் வாழி
 நந்தமிழ் வாழி வாழி.

ஈழத்துச் சிதம்பர புராணந்தன்னை இளமுருகன் சிதம்பரசபையிலே அரங்கேற்றம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அமரரான கவிஞர்களும் தேவர்களும் நயந்து பாராட்டுகின்றனர். சிவனும் சத்தியும் செந்தமிழ் நயத்திலே சொக்கிவிடுகின்றனர்.

காட்சி II — முடிவு.

காட்சி III

இடம் : ஈழத்துச் சிதம்பர வாயில்
 பாத்திரங்கள் : நந்தியம் பெருமான்
 துவாரபாலகர் இருவர்
 நாரதர்

திரிலோக சஞ்சாரியான நாரதர் ஈழத்துச் சிதம்பர வாயிலிலே வருகிறார் இது கண்டு நந்தியம் பெருமானும், துவாரபாலகரும் சிற்சபையில் தனது நூலை அரங்கேற்றம் செய்யும் இளமுருகனின் சரிதையைக் கூறுமாறு வேண்டுகின்றனர். நாரதரும் மகிழ்ந்து, இளமுருகனின் சரிதையைக் கூறுகிறார்.

நந்தியம் பெருமான் :

திரிலோக சஞ்சாரி தீர்க்க தரிசியென
புரமேழும் போற்றிசெயும் புனிதரே நாரதரே
அரணே எனப்போற்றி அழகுஇள முருககவி
அரங்கேற்றம் செய்கிருள் அவையோர்கள் சொக்கிடவே

நாரதர் :

சொற்பதந் தனை அடுக்கிச்
சொரிவானே அக்கவிஞன்!
அற்புதமாம் நூல்கள் பல
அழகொழுகப் படைத்தனனே!!
நற்புகழை நானிலத்தில்
நாட்டிவிட்டான் இளமுருகன்
கற்பனையின் களஞ்சியமாம்
கவிஞனிவன் வாழியரோ.

துவாரபாலகர் :

நாரதப் பெருமுனியே! நவிலுவாய் இளமுருகன்
சாரமாய் அவன்சரிதை ஆவலாய்ச் செவிமடுப்போம்
ஆரமாய்த் தமிழ்க்கவிதை அணிவித்தே அரன்பாதம்
சேரவே வந்தனைந்த செம்மலவன் சரிதைசொல்வீர்.

இளமுருகன் சரிதையை நாரதர், நந்தியம் பெருமா
னுக்கும் துவாரபாலகர்களுக்கும் கூறுதல்.

நாரதர் :

நந்தியம் பெரும! துவார
நாயகர் களேநீர் கேண்மின்!
செந்தமிழ்க் கவிஞன் காதை
செப்புவேள் மகிழ்ந்தே யானும்
சுந்தரப் பூலோ கத்தில்
சொரிந்திடு மீழ் நாட்டில்
பைந்தமிழ்ப் பதி நவாலி
பண்புவே ளாண் குலத்தில்.

கற்றவர் ஏத்துகின்ற கனித்துவம் பரவி ஆங்கே
 சுற்றவர் சூழச்சோம சுந்தரன் என்னும் நாமன்
 சொற்றமிழ்ப் பாவில் ஆரம் சொக்கனின் பாதம்கூட்டி
 நற்றவம் செய்தான் ஈசன் நயந்துமோர் மதலைதந்தான்.

அழகொடு ஞானம்கொண்ட அம்மகற்கேற்ப நாமம்
 இளமுரு கனெனச்சூட்டி இனித்திடப் புலவன்பாலும்
 தமிழொடு கலந்துஊட்டும் தத்துவம் தந்துபாடல்
 அமிழ்தமாய் நயங்களுண்ண அவனியில் வளர்ந்து
வந்தான்.

செந்தமிழ்ப் பாலையுண்ட சேந்தனும் இளமுருகன்,
 வந்தனைப் பாடல்பாடி வளர்ந்தனன் கானையானான்
 பைந்தமிழ்ப் பண்புமங்கை பரமே சுவரியென்னும்
 சுந்தரியானைக் கண்டு சொக்கினன் அவளை ஆண்டான்.

சொக்கனின் அருளால்சொக்கி சுகம்பெறும் பயனதாக
 பக்ருவப் பாலர்மூவர் பாரினுக்குவந்து தந்தான்
 திக்கெலாம் புகழும் அந்தத் தீந்தமிழ் மாதைச் சேர்ந்தே
 தக்கநூல் பலவுமயாத்து தரணிக்கே உவந்துதந்தான்.

செந்தமிழ்க் கன்னியோடு சேர்ந்தவர் பெற்றசெல்வம்
 எந்தமிழ்ப் பண்பில்ஊறும் ஏடுகள் பலவாம்அந்தப்
 பைந்தமிழ் நூல்களயாவும் பசுந்தமிழ்ப் பரம்ப ரைகள்
 சிந்தையில் இனிக்கும் நல்ல சித்திரக் கவிதைப் பூக்கள்.

சைவமும் தமிழும்வாழச் சந்ததம் உழைத்தசெம்மல்
 வையகமீதில் சைவ வளர்ச்சியை வீழ்த்துவோரை
 கைவரப் பெற்றஆற்றல் கண்டனக் தண்டத்தாலே
 நையவே புடைத்தேஆத்ம நடுநிலை நாட்டிவைப்பார்.

நந்தியம் பெருமான் :

நாரதமுனியே நீவிர் நயம்பெறு கவிஞன் காதை
 சாரமாய்ப் பகரும்போதே சாற்றுவேன் ஐயம்கேளாய்!
 கூரறிவாளன் அந்தக் குணவிள முருகன்யாத்து
 ஆரமாய்த் தொடுத்த நூல்கள் அனைத்தையும் நவில்வாய்
தேவா.

நாரதர் :

சேந்தமிழ்ச் செல்வமெனும் நூலும் நல்ல

செழும்பூ ணன்கவையும் இலக்கணத்தின்
வந்தகு ருவவியும் சேந்த மீழ்த்தேன்

வழக்காங் கேற்றவை பவநூல் யாத்தான்
சிந்தையில் வருவேலில் விழாவும் கப்பல்

சீந்துதமிழ்ச் சொற்களையும் கருக்கெழுத்து
தந்திடுகுத் தீங்கயநோய்ச் சீந்தும் பாடி

தமிழ்த்தாயின் தாளிணையில் சூட்டினானே.

முத்தமிழ்க் கடல்தனிலே மூழ்கி அன்னான்

முத்தெடுத்துக் கோர்த்து அதை ஆர மாக்கி
எத்தனையோ கவிமாலை புனைந்து கட்டி

எழிலான தமிழன்னை பாதம் வைத்தான்
சித்தமெலாம் களிபொங்கச் செய்யுள் ஈழச்

சீதம்பாபு ராணமெனச் செய்தே அஃதை
அத்தனவன் அம்பலவன் பாதம் சூட்டி

அலங்கரித்து அரங்கேற்றம் செய்தான் காணீர்.

தூயசெந் தமிழில்யாண்டும் துலங்கிடு கவிகளயாத்து

ஆயநற் றமிழில்மேவும் அழகுறு மரபும்காத்து
பாயிரம் பலவும்செய்து பண்புகள் தனையேரத்தி

தோயுநல் லன்புசெய்யும் தொண்டனே இளமுருகன்

ஈழநன் நாடுதன்னில் இலக்கியப் புலவன் என்னின்
சோமசுந் தரனின்நாமம் துலங்கியே மனமுன் நிற்கும்

ஆழமும் அன்பும்கொண்ட அருந்தவப் புலவன் ஈன்ற
வேழமாய் வந்தான் இந்த வியனிள முருகன்கண்டீர்

புனியின்ற மதலையொரு பூனை யாமோ?

புனிபாயும் பத்தடிக்குப் புனியின்கூட்டி

வலிவோடு பன்மடங்கு பாயு மன்றோ?

வண்டமிழின் காடுதனில் பாய்ந்தே அங்கே

கிலியோடு சிம்மமெலாம் நடுந டுங்கக்

கிளர்புலமை வீரமது காட்டி நின்ற

பொலிஞான தமிழ்ப்புலவன் புனியின் மீதில்

போற்றுமிள முருகனைப் புகழும் பெற்றான்.

அழியாத காவியங்கள் ஆக்கி வைத்தான்
ஆனந்த நாடகங்கள் தேக்கி வைத்தான்
பழிபாவ மஞ்சாத பாவி யர்க்குப்

பலமான கண்டனங்கள் பாடி வைத்தான்
எழிலான தமிழ்ச்சங்க நூல்க ளுக்கே
ஏற்றமிகு உரைகளுமே எழுதி வைத்தான்
தெளிவான கவிதையிலே தெய்வீ கத்தை
தீந்தமிழின் ஓவியமாய்த் தீட்டி வைத்தான்

சங்கநூற் புராணந் தன்னை சால்புற நுணுகி ஆய்ந்து
அங்கமாய் அமைத்து அந்த அமைப்பினில் பிறழா

வண்ணம்
தங்கமாக் கவிஞன் ஈன்ற தனையனும் இள முருகன்
சிங்கமாய்க் கவிஞர் போற்ற சிதம்பர புராணம் செய்தான்.

கற்பனையாம் சோலையிலே புகுந்தே ஆங்கே

கவின் நிறைந்த கவிதைமலர் கொய்து வந்து
அற்புதமாய் உலகினுக்கே அவனும் ஈய்ந்தே
அம்மலரின் செம்மணத்தை நுகர வைப்பான்

சொற்பழமாம் கவிமலரில் பழுத்த அந்தச்
சுவைப் பழத்தின் நயம்பகிர்ந்து கொடுப்பான் வள்ளல்
சிற்பரனும் சிவன்பதத்தை நாளும் போற்றிச்
சிந்தையிலே சூடிமகிழ் நாளைக் கண்டான்.

சொன்னயமும் பொருள்நயமும் சொரிந்து பாவில்

சொக்கிமன மகிழநகைச் சுவைகள் தேக்கி
தன்னிகரில் லாத்தமிழின் தூய்மை தன்னை
தனித்தமிழாய் இனித்திடவே ஆய்வும் சேர்த்து
மன்னிடுசெந் தமிழ்க்கவிதை மலர்கள் பூத்து

மணம்பரப்பும் சோலையென ஈழ நாட்டில்
இன்னமுதக் கவிமழையைப் பொழிந்து நின்ற
இளமுருகக் கொண்டலவன் வண்மை என்னே!

வெண்முத்துப் புன்னகையான் விரிந்து பரந்தமனம்
கண்முத்து நீர்பொழியக் கசிந்துருகும் கவியுள்ளம்
பண்முத்துப் பரதகலைப் பாடலுக்குக் கரைநகிடுவான்
விண்முத்து மாரியென விவன்கவிதை பொழிந்திடுவான்.

நீங்கள் தனைப் புனையரனைச் செவ்வாய் பாடத்
 திருச்சிற்றம் பலவனடி அன்பு தன்னை
 பொங்கி அலை மனப்புரவி யாள் ஆள
 பொலிந்தமர்ந்த வெள்விமலை விட்டே வந்து
 தங்கியருள் திண்ணபுரம் ஆச வித்தே
 தடங்கருனைப் பெருங்கடலின் அருளால் செய்த
 அங்கமெல்லாம் புல்லரிக்கும் அழகார் நூலாம்
 அருங்கடலில் உதித்தகவி குாயிழ அன்றோ!

அருந்தமிழ் அலகித் திரை யெழுப்பி
 அமுதப் பாவைக் காசினியில்
 அள்ளித் தரவா வின்றனனோ?
 ஆடிப் பிறப்புக் கவிமைந்தன்
 இருந்தமிழ் நயமா வனி குலைய
 இடும்பை புட்டு ஆதியவை
 இயம்பும் பொய்யைப் பசிகொண்ட
 இன்னல் நோக்கார் திகைப்படைய
 மருந்தெனக் கண்டனத் தால்வென்றோ
 மார்களி பொங்கிடக் கவிபாடி
 மனத்தைக் கவர்ந்தான் இப்புலவன்
 மன்னும் ஈழ வளநாட்டில்
 பெருந்தமிழ் செல்வ மாசியொடு
 பேணிடும் பங்கு நிறைந்தனனோ
 பெருந்தகை ஈழச் சிதம்பரத் தான்
 பெருஞ்சிவ பதத்தைப் பெற்றனனோ.

தந்தியம் பெருமான் :

தவநிறை ஆற்றல் கொண்ட
 தமிழ்எனும் மந்திரத்தால்
 புவனியில் நவாவி தந்த
 புலவனும் இள முருகன்
 பவனினை யறுத்து முத்திப்
 பரமனின் பாத மான
 சிவபதம் எய்தி னானே
 சிலமே! தமிழே!! வாழ்க!!!

நவாலியூர்ப் புலவர்மணி
சோ. இளமுருகனார்

எய்திய

சிவபதம்

முற்றும்.

சுபம்

இயற்றியவர் "பிரமபுத்திரன்"

-
- * இப்பாடல்கள் ஈழத்துச் சிதம்பர புராணத்திலிருந்து எடுக்கப்பெற்றன.
 - இப்பாடல் சோமசுந்தரக் குருமணிமாலையிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றன.

அருமைத் தந்தையாரின் நீனைவாக

பா. சோ. பாரதி பாடியது
(பல் வைத்தியர்)

வளர்மதிசேர் நவாலிவதி வன்னியசே கரனார்
வழிவந்த புலவர்தனி மரபே இலங்க
இளமதிசேர் அழகனவன் இல்லைநல் வாழ்வில்
இறையருளால் இளமுருகன் எனும்நாமம் கொண்
டோன்

வளர்மதிபோல் உதித்தனனே வண்டமிழின் பயனாய்
வற்றாது பாவெழுதி வாகைபல சூடித்
தளர்வில்லா நெஞ்சுடனே தனித்தமிழ் வளர்த்தோன்
தந்தையாய் வந்திடநான் தவமேது செய்தேன்.

அன்புநீர் சொரிந்தெம்மைக் காத லோடு
அறிவூறிச் செறிந்திடவே வளர்த்திட் டானை
துன்பமிகத் தனைச்சூழும் வேளை தானும்
துயரமே காட்டிடா முகத்தி னானை
இன்பமாய்க் கவியென்றும் பொழிந்தே நல்ல
இந்தமிழைக் காத்திட்ட இளவல் தன்னை
என்புநீர் அற்றிடவே தமிழைக் காத்து
இறைசேர்ந்த எந்தையினைப் போற்று வேனே.

தங்கமணித் தாத்தாவின் தவமோங்கு தலைமணியே
சங்கமணித் தமிழ்கற்றுத் தனித்தமிழை வளர்த்தோனே
பொங்குமணிச் சுடர்முத்துப் போல்முத்து முத்தாக
செங்கமணி விரரெல்லாம் தேய்ந்திடவே பாவெழுதி
எங்குமணி செய்திடுநல் இறவாத தமிழ்செய்தாய்
சங்குமணிக் குரலாலே தமிழ்முழக்கம் செய்திட்டாய்
துங்கமணிக் கரிமுகத்தான் தூயவருள் கிட்டியதோ
எங்கள்மணித் தந்தாய்நீ இனியமுத்தி யடைந்தனையே.

அழகுதவழ் நீறணிந்தே அலர்ந்த திருநுதலும்
 பழகவரு வோர்மகிழப் பார்க்கும் அருள்வீழியும்
 உளமகிழ இதழ்சிந்தும் உலிப்பிலா மலர்நகையும்
 இளமைதரு கல்விநுளி இதம்விசும் இன்முகமும்
 வளமையிலே காண்போரை வணங்கவிழை இருகரமும்
 குழையவரு முன்கோலம் கோமகனே இனியாமும்
 வளவியசீர் நவாவியிலே வடிபொருகக் காண்பதெப்போ
 பழவினையும் நீக்கியிறை பாதமலர் கொண்டனையே.

தென்றூ தமிழழைக் கேட்போர்க்குத்
 தெவிட்டத் தெவிட்ட ஊட்டிடுவாய்
 உள்ள முருக இலக்கியங்கள்
 உட்பொருள் விளக்கிச் சொல்லிடுவாய்
 அள்ளிச் செந்தமிழ் அருஞ் சொற்கள்
 ஆக்கி ஆக்கி நிறைத்திட்டாய்
 அறிவுடை மாணவர் பேணிடவே
 ஆசி கூறி ஆணையிட்டாய்
 வெள்ளைக் கமலம் உறைதெய்வம்
 விரும்பி உன்றாய் புகுந்தனளோ
 விழைதேன் தோற்கச் சுவைமலியும்
 வெற்றிக் கவிதை யாத்தனையே
 கொள்ளை இன்பம் கொண்டனையே
 குலப்பெயர் தன்னைக் காத்தனையே
 குமரன் தானை அடைந்தனையோ
 குருவே நின்தான் போற்றுகிறேன்.

நாளும் வருத்தும் சலரோகம்
 நலியச் செய்த போதிலிலும்
 நன்மை செய்தாய் நற்றொண்டு
 நலிவோர்க் கெல்லாம் பேரொளியாய்
 வாழும் வாழ்க்கை தந்தெம்மை
 வளமாய் உயர வைத்திட்டாய்
 வாட்டும் வறுமை வந்தாலும்
 வற்றா அன்பின் ஊற்றினாய்
 பாழும் மிடியே வந்தன்னைப்
 பலவாய் இன்னல் செய்தாலும்
 பற்றே வைத்துத் தமிழன்னை
 பாகா யுருகக் கவிசெய்தாய்
 வேழ முகத்தன் தாள் வணங்கி
 விருப்பொடு முத்தி பெற்றிட்டாய்
 வேறென் செய்வேன் யானறியேன்
 வேந்தே நின்தாள் வணங்குவனே !

செந்தமிழ்ச் செல்வம் இயற்றிநல்ல
 தித்திக்குஞ் செந்தமிழ் வழக்குந்தந்தே
 சிறப்புறு புரண னுர்கவையைத்
 திறம்படக் கவிதையாய் ஆக்கினின்றாய்
 பைந்தமிழ் வளரவே கருக்கெழுத்துப்
 பாகமாய்த் தந்திட்டாய் சூத்திரமாய்ச்
 சிந்துமிலக்கரைச் சூரு வழியொடு
 திறமான கப்பற் சிந்துஞ்செய்தாய்
 இன்தமிழ் கொண்டுநல் வேனில்விழா
 ஈடிலாக் காசநோய்ச் சிந்துகளும்
 தந்திட்டே தனித்தமிழ் சிதைப்பவர்க்குத்
 தரமான கண்டனம் ஏனினின்றாய்
 என்தமிழ் என்தமிழ் தனித்தமிழென்று
 இமைகளும் மூடாது காத்துநின்றாய்
 எந்தாய் உன் திறம் பாரறியும்
 இறைஞ்சியே வணங்குவேன் உன்பதமே.

இதந்தரு கற்பனை யிலங்கிடு வித்தமை
இயம்பிட வியலா இலக்கியமாஞ் சைவ
மதந்தரு நெறிகளும் மணங்கமழ் விதிகளும்
மலர்ந்திடு இன்தமிழ் வடிதேனும்ஈழ
சிதம்பர புராணம் அரங்கதில் ஏற்றிநற்
சிவன்கழல் சேர்ந்திட விழைந்தனைநீ
நிதம்மிக மிடியோ டவந்துணை யெனவே
நிறைந்திடு முத்தி அடைந்தனையே.

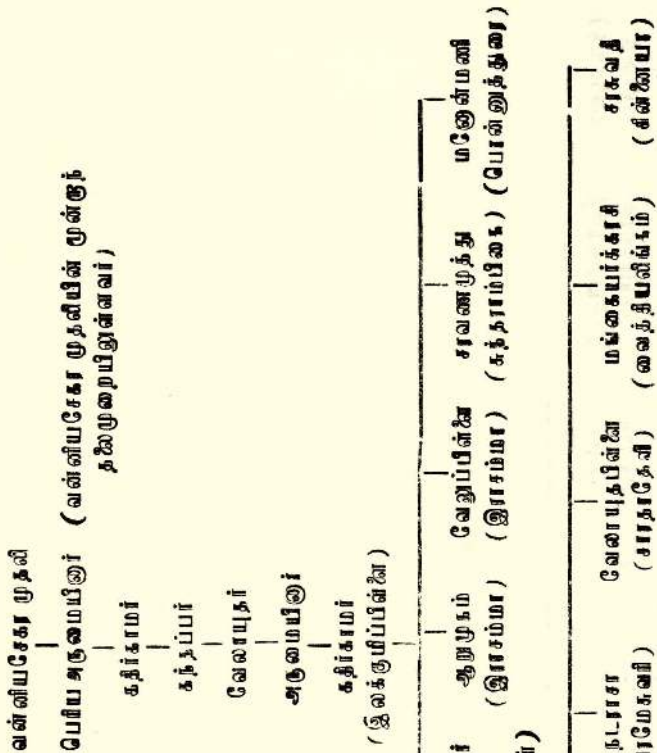
— சுபம் —

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

புலவர்மணி சே. இளமுருகனார் தேவந்ரிய வன்னியசேகர முதுனி மரபு

ஸ்ரீ சண்முகநாத விஷ்ணும், யாழ்ப்பாணம்.